NN 53/2019 (24.5.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-281/18-6 od 30. siječnja 2019.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1023

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i mr. sc. Mirjane Juričić, članica vijeća te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d., Z., kojeg zastupa I. B. dipl. iur., protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine K.$_1$, K.$_1$, zastupane po opunomoćenici K. J., odvjetnici iz R., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, u na sjednici vijeća održanoj 30. siječnja 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/61, urbroj: 376-10-18-20 od 14. lipnja 2018.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška upravnog spora.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem u točki I. izreke se utvrđuje da je tužitelj (dalje: HT) infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na nekretninama pobliže navedenim u izreci tog rješenja koje se nalaze na području Općine K.$_1$, a koje su u vlasništvu/suvlasništvu Općine K.$_1$ prema evidenciji Općinskog suda u Bjelovaru, Zemljišno-knjižnog odjela K.$_2$. Nadalje se utvrđuje da na tim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta broj 1101/2017 od 23.12.2017. (dalje: Elaborat). Također da je Elaborat u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio tog rješenja. U točki II. izreke navedenog rješenja se utvrđuje da HT ima pravo puta i na nerazvrstanim cestama na području Općine K.$_1$ pobliže navedenim u Uvjerenju Županijske uprave za upravljanje županijskim i lokalnim cestama K.-k. županije, klasa: 340-09/18-01/52, urbroj: 2141-06-376-06-52/2018 od 18.1.2018. koji je sastavni dio tog rješenja, a koje se nalaze u vlasništvu Općine K.$_1$

U točki III. izreke se navodi da količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. tog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu, a u točki IV. izreke se utvrđuje godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke I. i II. tog rješenja, a za nekretnine i prema podacima navedenim u Elaboratu i podacima iz evidencije Zemljišno-knjižnog odjela K.$_2$ ili podredno Područnom uredu za katastar K.$_3$ – Odjela za katastar nekretnina K.$_2$, s time da su za utvrđenje iznosa naknade i način obračuna primijenjeni članci 6. i 7. stavci 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (»Narodne novine« 152/11., 151/14. i 95/17. – dalje: Pravilnik).

Daljnjim točkama V., VI., VII. i VIII. se pobliže definiraju rokovi i način, odnosno uvjeti pod kojima je tužitelj dužan naknadu za pravo puta utvrđenu u rješenju tuženika, platiti zainteresiranoj Općini K.$_1$

Tužitelj u tužbi prije svega navodi da je tuženik na temelju zahtjeva zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora po službenoj dužnosti pokrenuo inspekcijski postupak nad tužiteljem i donio rješenje dana 26. veljače 2016., kojim je tužitelju naložio niz obveza, uključujući i dostavu pobliže navedene dokumentacije. U skladu s time je tužitelj postupio i dostavio tražene podatke. Nakon toga je tuženik, pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama, donio osporeno rješenje.

Tužitelj rješenje tuženika smatra nezakonitim zbog bitne povrede pravila postupka; pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odnosno tužbu podnosi iz svih razloga propisanih u članku 60. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS).

Dodaje da je dostavio i druge podatke koje je tražio tuženik u zaključku od 1. veljače 2017., jer Općina K.$_1$ nije pristala na sklapanje ugovora o služnosti s tužiteljem. Nakon toga da je tuženik 15. svibnja 2017. donio rješenje u ranijem postupku, čiji sastavni dio je i Potvrda o pravu puta broj 8393, kao i Tablica 1.1.

Tužitelj nastavno u tužbi pobliže navodi kronologiju događaja te opisuje postupke koji su prethodili donošenju osporenog rješenja, pa tako ističe i da je Visoki upravni sud presudom poslovni broj: UsII-131/17 od 6. rujna 2017. poništio ranije rješenje tuženika od 15. svibnja 2017. uz obrazloženje razloga, a prije svega iz razloga da tijekom provedenog postupka nije na nedvojben način utvrđeno da je zainteresirana Općina K.$_1$ vlasnik, odnosno upravitelj na svim nekretninama u odnosu na koje joj je tuženik priznao pravo na naknadu za pravo puta. S tim u vezi se nadalje obrazlaže pod kojim uvjetima i postoji obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta. Nakon toga je u ponovnom postupku tuženik donio rješenje, ovdje osporeno, u kojem navodi da je otklonjena svaka dvojba i sumnja po pitanju vlasništva/suvlasništva Općine K.$_1$, u odnosu na koje je tuženik priznao pravo puta, koju naknadu je tužitelj dužan platiti zainteresiranoj, jer na navedenim nekretninama ima izgrađenu EKI.

Tužitelj i dalje smatra da tuženik nije nedvojbeno utvrdio da se sve čestice obuhvaćene osporenim rješenjem tuženika nalaze u vlasništvu zainteresirane osobe i to tijekom cijelog vremenskog razdoblja u odnosu na koji joj je priznata naknada. Osvrće se i na pitanje pravilnosti utvrđenja u odnosu na nerazvrstane ceste, uz daljnje navode kojima ukazuje na sve obveze i postupak koji je prethodno potrebno provesti u skladu s odredbama Zakona o cestama, koje je radnje, smatra, zainteresirana bila dužna provesti. S tim u vezi dodaje da zainteresirana nije, sukladno odredbama tog Zakona, uskladila stvarno stanje sa zemljišno-knjižnim stanjem, da bi se moglo nesporno utvrditi da određena nekretnina predstavlja nerazvrstanu cestu. Smatra da niti u nastavku postupka nije nesporno utvrđeno da dio nekretnina predstavlja nerazvrstane ceste, a da nije za takvo utvrđenje dovoljno pozvati se na Uvjerenje Županijske uprave za upravljanje županijskim i lokalnim cestama K.-k. županije od 18. siječnja 2018. Dakle, tužitelj smatra da to Uvjerenje nije odgovarajuće dokazno sredstvo za utvrđivanje navedene činjenice, koju tvrdnju pobliže obrazlaže u tužbi.

Iz navedenih razloga smatra da nije postupljeno u skladu s uputama i primjedbama datim u navedenoj presudi poslovni broj: UsII-131/17 niti je nesporno utvrđen status zainteresirane osobe kao ovlaštenika naknade za pravo puta na nekretninama obuhvaćenim osporenim rješenjem.

Dodaje da je i u drugim odlukama (npr. UsII-8/17) Visoki upravni sud Republike Hrvatske zauzeo stajalište da je prethodno potrebno nedvojbeno utvrditi o kakvoj se vrsti nekretnine radi, odnosno da je za utvrđivanje nositelja prava vlasništva na nerazvrstanoj cesti potrebno nedvojbeno utvrditi da je riječ o takvoj vrsti nekretnine da bi se isključila bilo kakva dvojba u svezi titulara vlasništva na toj nekretnini, a tužitelj zaključuje da je to pitanje i nadalje ostalo sporno, jer tijekom postupka nisu otklonjene dvojbe i propusti na koje se ukazivalo u ranije navedenoj odluci.

Posebno obrazlaže zbog čega navedeno uvjerenje ne može biti vjerodostojan dokaz o tome da određena nekretnina predstavlja nerazvrstanu cestu, a da odredba članka 8. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« 47/09.), obvezuje tuženika da utvrdi pravo stanje stvari, odnosno na temelju raspoloživih dokaza da utvrdi odlučne činjenice bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari (načelo materijalne istine).

S obzirom da na odgovarajući način nisu utvrđene sve bitne činjenice, a od kojih ovisi i pravilnost daljnjeg utvrđenja da je u odnosu na te nekretnine zainteresirana osoba ovlaštenik prava na naknadu za pravo puta, time je, zaključuje tužitelj, ne samo pogrešno utvrđeno činjenično stanje, već uslijed postupovnih povreda pogrešno primijenjeno i materijalno pravo, a koji propusti su doveli i do donošenja nezakonitog rješenja.

Predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi iscrpne razloge zbog kojih, suprotno tužbenom navodu, smatra da je odluku donio na temelju pravilno utvrđenog činjeničnog stanja te uz pravilnu primjenu materijalnog i postupovnog prava.

Suprotno tvrdnji istaknutoj u tužbi smatra da je osporeno rješenje doneseno te postupak koji je tome prethodio proveden u skladu s odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) te odredbama ovdje mjerodavnog Pravilnika, a u povodu zahtjeva zainteresirane Općine K.$_1$, s time da je u nastavku postupka tuženik uvažio sva pravna shvaćanja i primjedbe iznesene u presudi poslovni broj: UsII-131/17-6 od 6. rujna 2017. te potom donio osporeno rješenje. Pogrešno mišljenju tužitelja ukazuje na već izraženo stajalište Visokog upravnog suda Republike Hrvatske u presudi poslovni broj: UsII-166/18, pri čemu ukazuje i na odredbe Zakona o cestama, koje, zaključuje, tužitelj pogrešno tumači. Prema navedenom stajalištu Suda u navedenoj presudi, naknada za pravo puta se obračunava i u odnosu na ceste što znači da se ta obveza odnosi i na ceste u vlasništvu zainteresirane osobe na kojima se nalazi EKI tužitelja, a da se odredbama Zakona o cestama regulira građenje infrastrukturnih objekata na cesti, međutim, ne i pravo puta i pravo na naknadu za EKI, koja je propisana odredbama ZEK-a, s obzirom da upravo ZEK propisuje prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Suprotno tvrdnji tužitelja, navedeno Uvjerenje od 18. siječnja 2018. sadrži podatke o katastarskim česticama na kojima se nalaze nerazvrstane ceste Općine K.$_1$ Dodaje da je prilikom donošenja rješenja tuženik uzeo u obzir i očitovanje Hrvatskih cesta d.o.o. o pravnom statusu nekretnina, klasa: 940-01/18-3/53, urbroj: 345-232/247-2018-2 od 31. siječnja 2018. Iz navedenog očitovanja da